

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

quantumvis Generale *acephalicè* spectatum, quoad universa in eo agitata, non subesse superioritati Romani Pontificis.

Corollarium.

31. **EX** dictis inferitur. In ea questione; An Papa sit Concilio superior & semper esse circumspicere distinguendum inter Concilium quò *formaliter* etiam Oecumenicum, & *abstractivè* saltem acephalum, atque solum *materialiter* universale, ac generale. Sub priori namque consideratione duæ sunt Concilii *formaliter* etiam Oecumenici prærogativæ, quarum una est confirmata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas, quam Papæ extra Concilium definitis infallibilitate *secundum nos* (id est, in quantum ex Ecclesiæ definitione nobis constat) esse majorem, sæpe jam dicebamus, quamquam nullam involvat superioritatem respectu Papæ, utpote Capitis tali Concilio præsentis, à cujus etiam caractere & concursu dependet illa omnimodæ ac consummatæ infallibilitatis præminentia.

32. Et si porro tali Concilio, quò Oecumenico, competat illa *Matthæi 18.* promissa *indefinita* ligandi & solvendi potestas, omnimodaque adeò legislativa & judiciaria autoritas, per hanc tamen nihil unquam statui potest, quod sub *indefinito* illo in Regnum cælorum ordinabili *quocunque Morali* non comprehendatur, atque adeò per auctoritatem Papæ semper sit solubile, nisi quatenus altioris principij ratio talem solutionem, seu variationem vetat, quemadmodum fit in decretis fidei, ex quorum sanctionibus supra candelabrum Ecclesiæ sanctæ ita ponitur Primæ Veritatis revelantis auctoritas, ut ex hujus respectu neque Papa, neque Concilium ullum Oecumenicum possit in eis aliquam facere mutationem. Quare ad fidei decreta obligatur quidem Papa, non tamen in vi superioritatis Concilio super se competentis, sed in vi illius altioris principij, nempe Primæ Veritatis, mediante tali per Concilium, unà & Papam firmato decreto, sub omnimodæ infallibilitatis certitudine applicata. At verò in ordine ad motum decreta à Concilio Oecumenico firmata semper integra manet *indefinita* & Oecumenica super *quocunque Morali* protensa Summi Pontificis propria, ligandi & solvendi auctoritas, quamquam in vi hujus nequeat Papa dici superior Concilio Oecumenico, utpote quod parem secum ad Concilium tale concurrente, jurisdictionem obtinet. Secus autem est de Concilio *acephalicè* spectato, cui ut sic, quò secundum præcisionem vel *realem*, vel *mentalem* avulso à Capite, neutra illarum Concilii quò *formaliter*, ac *perfectè* etiam *integraliter* Oecumenico, solummodo promissarum præminentiarum convenit, manetque adeò in statu subjectionis erga Oecumenicam Papæ auctoritatem.

DISQUISITIO IV.

An Papæ supra Concilium acephalicè spectatum superioritas ex ipsismet Oecumenicis Synodis Generalibus, historisque Ecclesiasticis demonstrari valeat?

S. I.

10. **E**GREGIA in hanc rem argumenta producere licet ac lubet ex Authore *tract. de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ. lib. 5. cap. 13.* Consentunt, inquit, Catholici, Summum Pontificem esse visibile Caput Ecclesiæ. Visibile, inquam; nam invisibile, ac primum, ac præcipuum solus Christus est. Caput autem non solum pars corporis præcipua est; sed & in eo solo vigent omnes sensus, ut, si discindi sine interitu corpus posset, Caput cæteris omnibus membris, etiam simul sumptis, præstantius foret. Frequentissimum est in tota vita civili, præsertim apud Jurisconsultos, ut caput pro persona ipsa accipiatur, quod de reliquo corpore vix aliquod reperias exemplum.

33. Cùm nunquam contingerit (neque futurum sit unquam) ut Summus Pontifex legitimus, & indubitatus magnum, vel majorem Episcoporum numerum, à sua parte stantem non habeat: nonne Ecclesiæ Corpus per Caput cum multis alijs membris præcipuis melius præsentabitur, quam per alia membra sine capite? Quid igitur aliud efficiunt, qui Concilium sine Pontifice cum Pontifice solo comparant, eique præferunt, quam ut periculo schismatis viam aperiant?

34. Ipsi etiam Episcopi non solum seorsim, sed etiam in Concilio congregati, Romanum Pontificem Caput, ac Patrem habent. Hoc inter alia proficitur Concilio Chalcedonense in *Epistola, seu relatione ad S. Leonem sub finem: Rogamus igitur, & tuis Decretis nostrum honorari judicium, sicut nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam, sic & Summis Tuis filiis, quod decet, adimpleat.* Caput autem Concilij dicitur Pontifex, non tantum, quòd primo, ac præcipuo loco sit, sed quia, ut ait idem S. Leo alibi *citatus; Christus ab ipso quasi quodam Capite dona sua velut in corpus omne diffundit.* Sicut ergo quilibet Episcopus, quia est Ecclesiæ particularis Caput, ipsamet Ecclesia particularis censetur, ejusque Pastor, & Doctor, quem audire, ac sequi tenentur non solum singuli, sed etiam omnes illius Diocesis homines; nec ad eos de illius doctrinâ & regimine spectat judicare, sed ad superiorem extra Diocesim, ita Summus Pontifex, Ecclesiæ universæ Caput, ipsam solus melius, quam cætera membra sine ipso, videtur exhibere; ejusque Pastor, & Doctor est, cui tenentur obedire tum Laici, tum Clerici, tum seorsim, tum conjunctim, quotquot intra Ecclesiam sunt.

44. Adeò difficilis, ac ferè impossibilis est Conciliorum generalium congregatio, ut verisimile non sit, Christum principalem eis Ecclesiæ

clera regenda potestate contulisse. Etenim per tria prima secula, cum Imperatores, alijque Principes, Infideles essent, & ad Ecclesiam persequendam, quam juvandam paratioris; nullum haberi potuit hujusmodi Concilium: omnesque tum temporis hereses studio, & auctoritate Romanorum Pontificum potissimum extinctae sunt. Posset autem contingere, quod tamen, disponente Divina providentia, nunquam futurum sperandum est, ut per totidem secula, vel plura idem impedimentum obstarer.

5. Incommodum in convocandis Conciliis occurrere solitorum partem recenset S. Ambrosius Epist. 9. lib. 1. his verbis; *Vexabuntur Sacerdotes Senes, transfretabunt maria, iterum invalidi corpore patriam peregrino mutabunt solo, iterum sacrosancta Altaria deserentur, ut in longinqua proficiantur, iterum pauperum turbae Episcoporum, quibus ante onerosa paupertas non erat, externe opis egentes, compellentur inopiam generare, aut certe vitium inopum itineris usurpare.* Præterea tam diversa sunt Principum Christianorum studia; tam frequentes bellorum perturbationes; tot circa præcedentiam, & alia capita contentiones; ut ob varias illas difficultates, quarum aliqua posteriora Concilia tandem produxerunt, scriptores dixerint, esse ferè impossibilem Conciliorum generalium congregationem.

6. Præstantia hæc præcipue propter certitudinem attenditur. At infallibilitatem sententiae Concilii Oecumenici auctoritati Summi Pontificis potius, quam aliorum Episcoporum numero, adscribendam, ipsa experientia constat. Nam aliqua Concilia valde numerosa erraverunt, ac per Summos Pontifices, & per alia Concilia emendata sunt; ut patet de Concilio II. Ephesino, & de Concilio Arminensi. Anno 754. habitum est Constantinopoli Concilium, quod sanctæ, magnæ, & universalis Synodi titulo se insignivit, 338. Episcopis constans, quorum omnium suffragio definitum est, cultum imaginum esse idololatriam: hunc errorem correxit, seu damnavit Stephanus IV. Papa in Concilio Romano anno 769. deinde Hadrianus primus, & juxta ejus definitionem, septima Synodus generalis.

7. Declarat autem, quæ sit in convocandis, ac dirigendis Conciliis sanctæ Sedis auctoritas, *Epistola Hadriani ad Tarasium Constantinopolitanum, lecta in 7. Synod. act. 2. Quod si autem non perspecta mihi esset, & probè cognita erga sacras Synodicas sex constitutiones, & venerandas imagines, vestra sinceritas, & Orthodoxa fides, nequaquam ad Synodum convocandam assentiremus..... In primis autem vestra Sanctitas piissimis, & triumphatoribus nostris Imperatoribus sine trepidatione inducat in animum, ut falsam congregationem illam sine consensu, ac presentia Apostolicae Sedis, contra omnem Patrum venerabilium traditionem, contra venerandas imagines, sine ordine, & debita convocazione, factam excipietur, & anathematizata presentibus apocryphis nostris, cognoscat; quod omne xranium ab Ecclesia eraducatur, & Iesu Christi Domini nostri verbum impleatur, cum ait: Et portæ inferorum non prævalent adversus eam & alibi; Tu es Petrus, &c.*

Eandem auctoritatem exponunt Gelasius Epist. 13. & Nicolaus I. Epist. 8. *sanctæ memoriae Flavianum, inquit Gelasius, Pontificum congregatione damnatum, pari tenore, quoniam sola Sedes Apostolica non consensit, absolvit, potiusque, qui illic receptus fuerat, Dioscorum secundæ Sedis Praesulem suâ auctoritate damnavit, & impiam Synodum, non consentiendo submovit, ac pro veritate, ut Synodus Chalcedonenfis fieret, sola decrevit &c.* Et Nicolaus primus; *Non ergo dicatis, non eguisset vos in causa pietatis Romana Ecclesia, que coelestia Concilia suâ auctoritate firmat, suâ moderatione custodit. Unde quædam eorum, quia contentum Romani Pontificis non habuerunt, valetudinem perdidit. Quomodo non egeat qualibet Synodus Romanae Sedis, quando in Ephesino latrocinio, canonicis Praesulibus, & ipsis quoque Patriarchis probantibus, nisi Magnus Leo, imitator scilicet illius Leonis, de quo scriptum est; vicit Leo de Tribu Juda, Divinitus excitatus, os aperiens, totum orbem, & ipsos quoque Augustos concuteret, & ad pietatem commoveret, Religio Catholica penitus corrumpisset.*

Nec cogites, Concilia illa duntaxat, quæ sine ullâ Summi Pontificis auctoritate congregata fuerant, vel in proferendâ sententiâ libera non fuerunt, per eos, quibus dictum in persona Petri; *Confirma fratres tuos, fuisse confirmanda.* Etenim in Concilio Chalcedonenfi Act. 5. propositâ ab Asclepiade fidei definitioni vel periculosa, vel imperfecta confenserant omnes Episcopi, eamque cum applausu exceperant, præter aliquos Orientales, & sanctæ Sedis Legatos, qui recessuros se à Concilio, protestati sunt, nisi epistola S. Leonis integrè susciperetur, suppressâ illâ definitione, in qua sub verbis ambiguis, & æquivocationi obnoxius, Dioscori vitus latere suspicabantur; quæque adeo rectæ fidei nocere potuissent.

Concilia Oecumenica, nisi Summi Pontificis auctoritatem superiorem esse, cognovissent, quomodo ejus, non suo nomine, Decreta communi consensu constituta, edi passa essent, ut auctoritatem à Pontifice mutuari, approbationem tantum à Concilio habere intelligerentur? Quod in ijs duntaxat Conciliis observatum legimus, quibus inter fuit ipsemet Papa, quod expressius significaretur, personæ ipsi Summi Pontificis, quatenus Petri successoris, hanc competere prærogativam. Unde in Conciliis tantum Occidentalibus ea forma servata est, eò quod in Orientalibus nunquam adesse voluerint Summi Pontifices, licet rogati, & aliquando facili, vel sine magno incommodo adesse potuissent.

Quamquam extant etiam illius prærogativæ vestigia in Conciliis Orientalibus. Nam condemnatio Dioscori in Concilio Chalcedonenfi sub nomine S. Leonis, quamvis absentis, cum approbatione, & subscriptione Episcoporum à Paschalino Legato edita est; *Sanctissimus, & Beatissimus Archiepiscopus Magnæ, & senioris Romæ Leo, per nos, & per præsentem S. Synodum, unâ cum ter Beatissimo, & omni laude digno Beato Petro Apostolo, qui est petra, & crepido Catholicae Ecclesiae, & relictæ fidei fundamentum.*

mentem, nudavit eum (Dioscorum) tam Episcopatus dignitate, quàm etiam & ab omni sacerdotali alienavit ministerio. Magna est energia verborum illorum; Leo per nos, & per præsentem sacram Synodum, quibus denotatur Papæ autoritas; & sequentium, non cunctis Beatissimo, & omni laude digno B. Petro, quibus significatur autoritatis origo, scilicet privilegium Romanis Pontificibus in persona Beati Petri à Christo collatum. Nec illam sibi auctoritatem vindicaverunt Apostolica Sedis Legati, nisi postquam eis dictum fuit; Petimus vestram Sanctitatem, qui habes, magis autem, qui habetis locum sanctissimi Papæ Leonis, promulgare in eum, & regulis instam contra eum præferre sententiam. Omnis enim & tota universalis Synodus concors efficitur vestre Sanctitatis sententia. Concilium Chalcedonense Act. 3. In qua lecti sunt etiam, nemine reclamante, plurimi libelli, in quorum titulo distinguebatur sanctus Leo à Concilio, ei que anteponebatur, nec non Patriarcha, vel Archiepiscopus universalis appellabatur.

Quamvis Reges, alijque Principes à populo plerumque suam auctoritatem acceperint, non à Deo, nisi mediata; tamen Regem Gallie Comitibus generalibus superiorem esse, qui revocaret in dubium, puto tanquam lætæ Majestatis reum habendum; eamque superioritatem omnes intelligant in eo significatam, quod, quæ in Comitibus deliberata sunt, Regis nomine inscribuntur, & auctoritate promulgantur. Cùm in Comitibus generalibus Gallie sub Henrico III. conscripti fuissent quidam articuli, quibus exigebatur, ut Rex Comitiorum sententiam sequi teneretur, repudiati sunt tanquam Regiæ Majestati injuriosi: & jure merito, inquit Duplex ista recitans, nam Rex non esset, si ei à Comitiorum sententiâ recedere non liceret. Porro quomodo Summus Pontifex Ecclesiæ subiacebit, à qua suam non est mutuatus potestatem, & cui potius jure Divino, tanquam Christi Vicarius, ex Constantiensis Concilii Sess. 8. tanquam Caput corpori, juxta Concilium Chalcedonense Act. 3. & in Epistola ad S. Leonem; tanquam Pater gregi, ut canit Ecclesiæ, præpositus est.

§. II.

Referuntur ac expenduntur partibus advertæ argumenta per Costarum, Abulensem Episcopum 2. par. Defensorij cap. 77. & 76. deducta ex illa auctoritate: Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic Ecclesiæ.

ARGUMENTUM I.

EX hac namque auctoritate Author ille argumentatur 1. Inde elici, quod non solum in pertinentibus ad fidem Concilium judicet de statu Papæ, sed etiam in pertinentibus ad mores & crimina. Nam quando dicitur Papa esse subiectus Ecclesiæ universali matri suæ, cujus vicem plenè tenet sacrum Generale Concilium, aliqui non secundum Deum, sed secundum

dum hominem favere volentes Pontificibus, quasi constituentes eos Deos impeccabiles, dicunt, verum esse, quod Papa in his, quæ sunt fidei, sit Concilio subiectus, quia de hoc expressè continetur in Cap. Si Papa. 10. dist. ubi habetur, quod pro causa fidei Papa accusari, & deponi posset. Verùm pro alijs delictis asserunt, Papam soli Divino relicto esse arbitrio, neminemque mortalium, ne quidem Concilium Generale posse judicare Papam; juxta cit. Cap. Si Papa. & alia lura. Hi tamen minimè advertunt ad præinsinuatam Christi Domini auctoritatem, quæ major est quibuscumque epistolis Summorum Pontificum, ex qua necessum est, accipi, Papam subiectum fore judicio Generalis Concilij non solum in pertinentibus ad fidem, sed etiam in tangentibus actiones morales: quia in ea lege de correctione fraternæ Christus subiecit beatum Petrum Concilio, quæ est Concilium Generale, & tamen lex de correctione non solum habet locum in peccato hæresis, sed etiam in omnibus alijs, sicut tota Ecclesiæ observat.

Responsio.

Cur, si Papa deficiat à fide, subiciatur Concilio, ex solis etiam Episcopalibus jurisdictionibus aggregato, in promptu est ratio, quod utpote ab Ecclesiæ avulsus, jam nequeat hujus esse Caput, nec adeo processui adversus ipsum faciendo obistere possit character Pontificius, ex quo est ejusdem supra Concilium præminentia. Imò si vel Papa dubius sit, dum talis character Episcopalibus jurisdictionibus supereminens, secundum prudentiam credibilitatis evidentiam non patet, atque adeo constare non potest, esse exemptus a jurisdictionibus Episcopalibus in unum acephalatum Concilium collatis, jam præsumendus est, hinc iudicium, atque adeo contra ipsum procedi potest in tantum, ut pro Ecclesiæ Bono de ipso decerni queat, ac si nulla præterea Patris in ipso habenda esset ratio. Verùm si certa sit Pontificia dignitas, quomodo adversus ipsam ratione cujuscunque sceleris procedere fas erit eoque, ut, dum Caput est Ecclesiæ, perinde tamen ac Ethnicus, id est, ab Ecclesiæ avulsus, habendus ex correctionis fraternæ censurâ auctoritative decernatur? Quomodo enim inter se coherere possunt, esse verum adhuc Ecclesiæ Caput, & tamen reputandum esse ad instar membri à corpore Ecclesiæ abscissi?

ARGUMENTUM II.

Abulensis præcitatus, postquam multis ibidem ostendisset, illum de correctione fraternæ textum Evangelicum non de peccatis fidei duntaxat, sed vel maximè de alijs peccatorum generibus intelligendum esse, sic argumentatur 2. Secundum hanc correctionis fraternæ regulam, remittitur Papa ad Concilium, denunciando peccata cujuslibet alterius. Sed & quislibet alius mittitur ad Concilium, de-

K k

qua-